

valgets tilslutning nedenstående ændringsforslag.

4. Vil et centralt personbogs kontor for hele landet i realiteten medføre besparelser, d. v. s. vil en indskrænkning af administrationen, personale i de forskellige retskredse, være muligt som følge heraf, og vil en sådan udgiftsreduktion kunne modsvare eller være større end omkostningerne ved et centralkontor?

Ministeren har herpå afgivet følgende besvarelse:

Det samlede antal tinglysninger og aflysninger udgjorde i 1958 knap 640 000. Heraf var ca. 13 700 eller ca. 2 pct. tinglysninger af underpantebreve i løssøre (kun et ringe antal løssørepantebreve bliver *aflyst*, idet de bliver stående, til de slettes ved 10 års fristens udløb).

Foruden løssørepantebreve indføres navnlig umyndiggørelser, lavværgemål og ægtepagter i personbogen, men disse tinglysninger betyder kun lidt i sammenligning med løssørepantebrevene.

Af det anførte fremgår, at den arbejdslettelse, der vil blive tale om for tinglysningskontorerne, hvis man fjerner personbogsføringen, vil være så ubetydelig, at den selv på de største kontorer ikke vil kunne give sig udslag i personaleindskrænkninger. Indførelse af et centralkontor vil altså blive en ren nettoudgift.

Uanset at der — efter den hidtidige anvendelse af løssørepantsætning — kun vil blive tale om ca. 40 pantebreve daglig, måtte et centralkontor beskæftige en registrator (kontorassistent). Desuden ville der blive tale om udgifter til en halvdagsbeskæftiget juridisk uddannet tjenestemand, idet revisionen nødvendigvis må foretages af en jurist.

En centralisering vil også herudover medføre en række praktiske ulemper. Eftersyn af genparterne af de tinglyste pantebreve vil kun kunne ske på personbogs kontoret, men bør kunne ske lokalt, idet man f. eks. relativt ofte har brug for disse genparter i forbindelse med fagedforretninger. Hertil kommer, at visse dokumenter, f. eks. umyndiggørelser, tinglyst skifteekstrakt, der omfatter fast ejendom, og høstpantebreve udstedt af forpagtere, skal noteres både i personbog og tingbog. Af disse dokumenter

måtte der derfor opbevares genpart begge steder.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med den foreslåede ændring.

Ad III. forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Tvangsauktion over fast ejendom).

Udvalget har til justitsministeren bl. a. stillet følgende spørgsmål:

Hvilket ansvar medfører den i disse bestemmelser nævnte fortegnelse over det tilbehør, der skal opråbes særskilt eller inddrages under tvangsauktionen, for den pågældende rekvirent, og hvilken ret vil køberen kunne støtte på den?

Hvilken betydning har det overhovedet, hvis det viser sig, at den pågældende fortegnelse af den ene eller den anden grund ikke svarer til virkeligheden, idet der forefindes mindre tilbehør end angivet?

Ministeren har herpå afgivet følgende besvarelse:

Den nævnte fortegnelse over tilbehøret er først og fremmest af oplysende karakter. Når man — hvad bl. a. også kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold går ind for — vil fordele købesummen ved at opråbe ejendom og tilbehør hver for sig, er det nødvendigt, at man er klar over, hvad der er, der skal bydes på, når tilbehøret opråbes.

Imidlertid kan det efter auktionen vise sig, at fortegnelsen er forkert. Et praktisk eksempel er, at en genstand, der stod på fortegnelsen, tilhører tredjemand, f. eks. i kraft af et gyldigt ejendomsforbehold. (Tilsvarende problemer kan opstå under de gældende regler, nemlig hvis det foretagne udlæg og auktionen har omfattet en genstand, som tilhører tredjemand).

a) *Auktionskøberens retsstilling.*

Tvangsauktionen medfører ikke i sig selv ekstinktion af tredjemands ret. Køberen må altså tilbagelevere genstanden. Til gengæld kan han naturligvis „hæve handelen“, og kræve den eventuelt betalte købesum tilbage. Er hele tilbehøret købt under ét, men køberen kun hæver for den enkelte vindicerede genstands vedkommende, må der under sagen herom (ved de almindelige domstole) fastsættes en værdi for denne genstand.